

ไฟ่เรียนรู้ พาชีวิตสู่ความดีงาม

สุมาลี สุขศรี

โรงเรียนพยาบาลรามาธิบดี งานบริหารศาลายา

การเรียนรู้สามารถเกิดได้ตลอดเวลากับทุกคน ทุกเพศ และทุกวัย สถานที่เรียนรู้ก็เช่นกัน มิได้จำกัดแต่เพียงในห้องเรียน เราสามารถเรียนรู้ได้จากสิ่งแวดล้อมรอบตัวเรา เช่นที่บ้าน หรือที่ทำงาน นับตั้งแต่ฉันทำงานที่หอพักนักศึกษาพยาบาลรามาธิบดี ศาลายา ฉันได้รับเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ มากมายซึ่งหลาย ๆ อย่าง สามารถนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตจริงได้ ไม่ว่าจะเป็น 5ส. การจัดสวนมุมสวย การอบรมการช่วยฟื้นคืนชีพขั้นพื้นฐาน (Cardiopulmonary Resuscitation: CPR) รวมถึงการอบรมล่าสุดที่นำมาใช้ในชีวิตจริงกับสถานการณ์การแพร่ระบาดของโคโรนาไวรัส (COVID-19) เรื่องการนำส่งผู้ป่วยที่ติดเชื้อโรคโควิด 19 นึกย้อนกลับไปถึงช่วงแรก ๆ ตอนที่ฉันเริ่มมาทำงานที่หอพักนักศึกษาพยาบาลแห่งนี้ใหม่ ๆ ฉันไม่ชอบเลยกับการอบรมอะไรหลาย ๆ อย่าง ฉันคิดว่าฉันมาทำงานในหน้าที่ที่เกี่ยวกับการทำความสะอาดหอพัก ทำไม่จะต้องมาอบรมอะไรประเภทนี้ด้วย หลังจากผ่านการทำงานมาได้สักระยะ ฉันก็เริ่มเปลี่ยนความคิด เนื่องจากฉันได้รับความรู้ในแขนงใหม่ ๆ แบบที่ฉันไม่เคยได้เรียนรู้มาก่อน โดยเฉพาะความรู้ด้านสุขภาพ ซึ่งสามารถนำมาใช้ในการดูแลตนเอง คนในครอบครัว เพื่อนบ้านและคนในสังคมได้ โดยเฉพาะสถานการณ์วิกฤตของการแพร่ระบาดของเชื้อโควิด 19 ในประเทศไทย จำนวนผู้ติดเชื้อมีจำนวนมากขึ้นทุก ๆ วัน และใกล้ตัวเข้ามาเรื่อย ๆ

ตั้งแต่ต้นเดือน มกราคม 2565 เป็นต้นมา ทางหอพักฯ ได้จัดเตรียมห้องพักที่ชั้น 7 ไว้สำหรับรับกักตัวนักศึกษาที่เป็นกลุ่มเสี่ยงจากการสัมผัสบุคคลที่ติดเชื้อโควิด 19 โดยจัดให้พักห้องละ 1 คน ในช่วงแรกให้นักศึกษากักตัวเองรอบละ 14 วัน หากผลการตรวจพบว่าไม่ติดเชื้อ ก็สามารถกลับมาพักที่ห้องเดิมใช้ชีวิตได้ตามปกติ ระหว่างที่นักศึกษาถูกกักตัว ฉันมีหน้าที่คอยดูแลทำความสะอาด ส่งอาหารให้วันละ 3 มื้อ และแล้ววันหนึ่งสถานการณ์ที่เคยหวั่น ๆ ก็มาถึง ฉันจำได้แม่นยามาก เป็นวันที่ฉันเพิ่งออกเวรตึก ระหว่างที่กำลังซักรีดจักรยานยนต์กลับบ้าน ก็ได้รับโทรศัพท์จากแม่บ้านหอพักว่า อาจารย์พยาบาลที่ดูแลนักศึกษาพยาบาลปี 3 ที่เพิ่งมาพักตัวเพื่อสังเกตอาการเมื่อคืนที่ห้อง 712 แจ้งมาว่าทางโรงพยาบาลศูนย์การแพทย์กาญจนาภิเษกแจ้ง ผลตรวจ RT PCR ออกเป็นบวก นั่นคือนักศึกษาติดเชื้อโรคโควิด 19 และขอรบกวนเจ้าหน้าที่ของหอพักไปปรับผลตรวจที่โรงพยาบาลศูนย์การแพทย์ฯ ให้ด้วยเพื่อยืนยันผลและขอเตียงส่งตัวนักศึกษาให้เข้ารับการรักษาที่ โรงพยาบาลสนาม หรือ Hospital

ฉันไปติดต่อที่หน่วยตรวจระบบทางเดินหายใจที่อยู่ชั้น 1 ด้านนอกอาคาร จุดชื่อ-สกุล และหมายเลขโรงพยาบาลไปด้วย หน่วยงานนี้เจ้าหน้าที่ก็สุดแสนจะใจดี เตรียมเอกสารใส่ไว้ในซองสีน้ำตาลซึ่งเป็นเอกสารลับ ฉันเดินทางมาถึงหอพัก ฉันโทรหาเพื่อแจ้งอาจารย์ว่าได้รับเอกสารเรียบร้อยแล้ว อาจารย์ท่านให้ฉันนำซองเอกสารฉบับนั้นส่งให้นักศึกษาคนดังกล่าวเพื่อถ่ายภาพ ส่งให้อาจารย์ทางไลน์ส่วนตัว ระหว่างนั้น ฉันก็เริ่มทบทวนความรู้ในการดูแล ส่งตัวผู้ป่วยติดเชื้อที่เคยได้รับการอบรมมา ฉันและพี่สวางซึ่งเข้าปฏิบัติหน้าที่ช่วงเวรเช้า ก็ช่วยกันสวมชุดอวกาศ PPE ด้วยความตื่นเต้นเราช่วยกันไปปรึกษากันไปว่าจะสวมชุดกันยังไงดี จะเอาไว้ข้างหน้าหรือข้างหลัง ที่อบรมและฝึกซ้อมในวันนั้นก็ผ่านมาหลายวันแล้วนะ สรุปว่าต้องสวมจากด้านหน้ามาด้านหลัง “พี่สวาง ช่วยผูกบมด้านหลังให้หน่อยนะ” สวมหน้ากาก(mask) สวมหมวก ถุงมือ เตรียมตัวรอ เพื่อไปลือคลิกฟัด เตรียมพร้อม ในใจฉันตื่นเต้นมาก ๆ แต่ก็บอกกับตัวเองว่า ฉันต้องทำได้ นี่คือการครั้งแรกในสถานการณ์จริงที่ไม่ใช่การซ้อมอีกแล้ว

12.00 น. เมื่อรถพยาบาลที่มารับตัวนักศึกษาไปรักษาตัวมาถึงหน้าหอพัก ฉันไปเคาะประตูเรียกนักศึกษาที่ห้องพัก เพื่อลงลิฟต์ ขนสิ่งของไปที่รถพยาบาล ฉันทำความสะอาดลูกบิดประตูตามหลังทันที หลังจากที่นักศึกษาคนดังกล่าวขึ้นรถพยาบาลไปแล้ว ฉันกับพี่สวาง ช่วยกันทำความสะอาด ลิฟต์ทางเดิน ด้วยแอลกอฮอล์ 70% ทันที ทำความสะอาดเสร็จ ฉันก็อาบน้ำ สระผม ในใจยังคิดว่านี่คือเหตุการณ์จริงหรือนี่ ยังแอบหวั่นใจว่าฉันจะติดเชื้อหรือไม่นะ แต่ฉันก็คิดบวกไว้ คือฉันก็ปฏิบัติตามแนวทางที่เคยอบรม ซ้อมแผน มาแล้ว ก็ไม่น่าจะติดเชื้อง่าย ๆ หรอกนะ

วันรุ่งขึ้นฉันและหัวหน้างานเดินทางไปแจ้งกับกองงานสาธารณสุข ของเทศบาลตำบลศาลายา อำเภอพุทธมณฑล จังหวัดนครปฐม เพื่อมาพยานำเชื้อในห้องพักที่นักศึกษาติดเชื้อพักอยู่ เจ้าหน้าที่เทศบาลก็สุดแสนจะใจดี มาดำเนินการให้อย่างรวดเร็วช่วงบ่ายของวันนั้นเลย หลังจากนั้น 7 วันต่อมา ฉันสังเกตตัวเองว่ามีอาการผิดปกติหรือไม่ แต่ที่สังเกตก็ไม่มีอาการผิดปกติ ไม่มีเจ็บคอ ไม่มีไข้ ไม่คัดจมูก ฉันน่าจะปลอดภัยแล้ว

ฉันมานึกถึงทบทวนตั้งแต่ฉันทำงานในหอพักฯแห่งนี้ ฉันได้รับความรู้ใหม่ ๆ มากมายหลายอย่าง แต่ละอย่างสามารถนำมาใช้ในชีวิตจริงได้เป็นอย่างดี ฉันความเข้าใจถึงความสำคัญของการอบรม การฝึกซ้อมลงมือทางจริงที่ผ่าน ๆ มาแล้วว่า สำคัญมากจริง ๆ เพราะเมื่อเราผ่านการซ้อมแผนมาแล้ว ถึงแม้ว่าฉันจะตื่นเต้นบ้างแต่ก็ช่วยสร้างความมั่นใจ ส่งผลให้ฉันตั้งสติได้เร็ว ไม่ลงลนลานจนทำอะไรไม่ถูก ตอนนี่ถึงแม้ว่าจะผ่านมาเป็นเวลาเกือบ 3 เดือนแล้ว นักศึกษาที่มาพักตัวมีผลตรวจเป็นบวกมีจำนวนมากว่าสิบราย ตัวฉันเองและสมาชิกของหอพักฯ ไม่รู้สึกตื่นเต้นอีกต่อไปแล้ว พวกเราสามารถปฏิบัติตามขั้นตอนและแผนที่เคยซ้อมมาได้เป็นอย่างดี ขอขอบคุณโรงเรียนพยาบาลรามาธิบดี คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดลที่มอบแต่งตั้งฯ ให้ฉันระหว่างช่วงชีวิตการทำงาน ขอขอบคุณจริง ๆ